

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Dafin Mureșeanu

NORUL POVESTIRI

CUPRINS

- Un călugăr aruncă lubeniță stricată în grădină / 15
- Torpila / 17
- Cutia / 20
- Fotografia mișcată / 22
- Veselia și moartea / 24
- Alarma / 27
- În așteptarea aceea / 29
- În drum spre Suza / 31
- La o verstă de Lara / 33
- Natură moartă cu vioară și pian / 35
- Spiridușul se întoarce / 37
- Ziua copilului / 39
- Lacrimariu / 42
- Visul cenușiu sau monseniorul și prințul / 45
- Se încinge plita / 51
- O crimă perfectă / 54
- Pană de curent / 57
- Ca un făcut / 60

- Ultimul vizitator / 62
- Om la apă, pasăre pe punte / 65
- Zăpada roșie / 68
- Coincidențe / 70
- Soarele și luna / 71
- O zi grea / 76
- În numele legii / 83
- Amar / 90
- O cale pașnică / 98
- Pe strada Clinicilor / 101
- Înfrângerea se amână / 106
- Fleanca / 111
- Bătălia de la plopul înalt / 115
- Miriapodul / 118
- Noul Ohoț / 122
- Satul tăcut / 129
- Dintre ape / 133
- Întrebările pietrei / 139
- O zi cu strungăreață / 142
- Manifestul umbrelor călătoare / 147
- Lumânărica / 150
- Sâmbăta îngăduinței / 152
- Doi / 158
- Çiudățenii / 166
- Treapta dinaintea ultimei trepte / 170
- Norul / 173

UN CĂLUGĂR ARUNCĂ LUBENIȚĂ STRICATĂ ÎN GRĂDINĂ

E 9 august și bate canicula. Stau la poarta casei, să-mi trag sufletul, după ce am udat florile. Aud cum intră apa în pământ. Someșul trece la o sută de pași și de abia i se simte mersul. În jur, orașul, căzut în sine, cu fața arsă. Lângă unicul cais, trei vrăbii zburlite se scutură în praf și vorbesc despre invazia de furnici zburătoare.

Dinspre Cetățuie coboară un călugăr, negru tot, cum îi stă bine călugărului, potrivit de înalt, tras la față, cu bărbuță rară, tânăr. Pe umăr are o geantă neagră și ea, cu bariere, iar în stânga o plasă albă (un contrast enervant!).

După ce-și rătăcește privirea, un timp, în sus și-n jos, aruncă din plasa lui, peste gardul înalt, între flori, o lubeniță mare, stricată. Pântecosul pepene crapă tocmai când mă zărește călugărul.

Dă să iuțească pasul, dar se răzgândește. Tinere, strig, de ce faci porcăria asta? Așa vă învață pe voi la Mănăstire? Întocmai i-am zis!

Pe dată s-a oprit, a suspinat și i s-au umezit ochii, apoi și-a îndreptat spinarea și mi-a șoptit, călcând apăsat pe

TORPILA

O să vă spun o poveste despre cum s-a supărat porcarul pe sat. A fost odată un porcar. El stătea pe Stradalungă, era sărac și nu avea porci.

Văzându-l așa năpăstuit, oamenii și-au luat porci și i-au zis: Paște-i, porcarule, iar noi te vom plăti și te vom ajuta să nu mai suspini. Pe ai tăi îi vom chema lângă noi, la școală și la biserică.

La început, porcarul s-a arătat mulțumit, a păscut porcii, și-a luat răsplata și umbla cântând pe uliță, ca o mierlă neagră.

Apoi s-a gândit ce s-a gândit și le-a zis sătenilor: Măi săteni, ce-ar fi să-mi dați mie porcii ăștia, că tare mă necăjesc cu ei, cât e ziua de mică, iar vouă nici nu vă pasă.

Auzind vorba asta, primarul și alți megieși l-au chemat cu buna la ei, într-o seară, după ce bătuse toaca, și l-au întrebat:

– Domnule Tibor, e adevărat că vrei să-ți dăm ție porcii noștri?

Respect pentru oameni și cărți

– Adevărat! s-a repezit întrebatul.

– De ce?

– Să fiu și eu în rând cu lumea, să am și eu porceii mei, să fac și eu ce vreau cu șoricul lor!

– Bine, Tibore, s-a învoit primarul, de mâine să fie toți porcii ai tăi. Noi tocmai ne-am hotărât să ne luăm vițeii și-n veci să nu mai înghițim carne de porc!

– Vai, vai, a sărit în sus Tiborușka, puteți voi renunța la așa o minune de animale, fără nicio luptă?! N-am nevoie de mila voastră. Vă părăsesc și mă duc în lume!

Așa și făcu, dar cum nimeni nu se împotrivi și nu plânse, îl trecu un fior de neliniște prin șira spinării și i se îngălbeni umbra.

Părăsi satul într-o dimineată de joi, în august, puțin după Schimbarea la Față, mânios și plin de ocară pentru rușinea întâmplată. În urma lui însă (aici e aici!) se aținea întreaga turmă de godaci, unul câte unul, până la ultimul. Cum mergea el așa fără nicio țintă, fratelui nostru, Tibor cel Scurt, i se păru, într-adevăr, că aude o horbotă de voci indistincte de care nu se putea îndepărta. O privire peste umăr îi provocă o veselie de nedescris. Uite cu câtă credință mă urmează iubita mea godăcime, oriunde mă duc! cugetă el, potrivindu-și pălăria pe-o ureche și fredonând (fără cuvinte!) imnul porcarilor.

N-avea de unde să știe, bietul, și nici noi nu mai putem trage de coada poveștii, că peste puțin, la marginea dinspre pădure, la o simplă grohăitură a porcului-șef, toți vor năvăli asupra lui și-i vor da sărutarea

porcului cea de pe urmă. O învățătură, care tocmai se născu la moartea acestui Tibor Nefericitul, vru să se târască până la noi, dar porcii o sfârtecară și pe ea, apoi deschiseră cartea de rugăciuni la Psalmul 50 și se rugară până către stinsul zilei. Seara lăsară la locul faptei o plăcuță bilingvă și se împrăștiară care încotro.

P.S. O parte dintre ei s-au sălbăticit, alții și-au găsit stăpâni noi. Sfârșit.

CUTIA

Într-o cutie stătea o altă cutie, iar în aceasta din urmă alta se așezase. Până la capăt, a venit și a patra, iar pe a cincea cu mâna mea am adus-o. În ea șade *o lumânare cu două flăcări*: când una arde, cealaltă se odihnește!

Nimeni nu știe ce e-n cutia cea mare, unii cred că e beznă, că sunt paianjeni și aer puțin, scorpioni și făină de cedru sau cafeaua aceea numită Kopy Luvak din care, dacă iei cât între două degete, rămâi treaz o noapte polară. Alții cred că-i tutun parfumat pentru o mie de pipe, gene false pentru păsări de pradă sau doar urlete părăsite ale hienelor triste.

Un pitic o duce dintr-un loc în altul, prin lume, are o hartă în palmă și-i cunoaște pe de rost toate tainele. Lui i s-a spus când și unde o va deschide, când și unde va apăsa pe butonul roșu.

Mâine va trece prin orașul nostru, dar nicio frică să nu vă fie câtă vreme ard cele două lumânările pe care le-am pus acolo, denestinsese! Ieșiți noaptea și-l veți vedea pe

căr pe pitic, sau prin iarbă, cum trage după el povara care până la glezne-i ajunge, iar atunci când vă va face semn să opriți și să-l luați lângă voi, nu-l umiliți și lăsați-l să ațipească după câtă oboseală a trebuit să îndure!

Să nu vă mirați că, atâta vreme cât doarme, cutia dispare în craniul lui, nimeni n-o poate atinge.

El va coborî la Eboli, iar lumânările cele două vor fi lăsate să pască în voia lor.

FOTOGRAFIA MIȘCATĂ

„- Micuța mea pasăre se va întoarce?
- Lasă fereastra deschisă și vei vedea.“

Cateleya

În clipa în care domnul Iura Râbacov a prins, în iazul de la Primeascoe, o știucă mare cât motanul roșcat al medicului-șef de la Pavilionul 6, eu mă aflam în baia din apartamentul meu, gata să-mi răcoresc fața cu un jet subțire și irizant de apă de colonie Bank, când coada măturii așezate pe un vechi trepied mi-a căzut în spate, sperindu-mă rău de tot, obligându-mă să lunec în fața chiuvetei și să încasez o lovitură zdravănă în nas.

Chiuitura de bucurie a lui Iura am auzit-o totuși, strecurată prin oblonul scund al băii și mi-am dat seama pe dată că pezevenghiul se alesese cu o nouă captură. De abia peste o oră însă a ajuns cu peștoaica în cameră, învelită în fularul lui cel nou, de mătase albastră.

M-a găsit rănit, plin de sânge pe cămașa albă, pe care nu apucasem să mi-o schimb. A fost nevoit să mă panseze la un genunchi.

Apoi a curățat știuca, a tăiat-o în bucăți egale, a dat-o prin făină de porumb, iar mujdeiul l-a făcut separat.

Cu puțin înainte de-a fi totul gata, a telefonat Verei Timoșenko și Septimiei, iar fetele au adus vin roșu și câte un trunchi de praz verde, plăcerea lor dintotdeauna.

Am stat până seara împreună, am râs ca nebunii, l-am ascultat pe Vâsoțki de pe un disc din secolul trecut. Pe la zece, Septimia s-a făcut purpurie, dar ne-am speriat degeaba, fiindcă și-a revenit repede. Cu Vera totul a fost în ordine, iar eu și Iura, după ce le-am condus pe fete până la stația Carol, ne-am întors acasă să spălăm vasele. Atâta a fost totul.

Acoperișul cazarmei s-a aprins doar spre dimineață, dar atunci noi eram demult morți. O lumină mai veștedă a pâlpâit multă vreme peste acel loc, însă nimeni n-a aflat dacă ea a fost sau nu vinovată.

Și apoi cum s-o mai urmărești dacă ea s-a întors iarăși în pântecul nopții!?

VESELIA ȘI MOARTEA

Un sătean venea într-o seară de la câmp, cu sapa pe umăr, fluierând a pagubă de odihnit ce era.

Și cum mergea el așa încet, de teamă să nu ajungă acasă, numai ce vede o fată frumoasă la marginea drumului.

– Bună seara, om bun! zice fata dintr-o suflare.

– Bună seara, fată, răspunde omul, da' a cui ești tu, că nu te-am mai văzut pe la noi?

– Eu îs Fata Morții, bădiță, și am fugit de acasă de frica mamei.

– Da' tătâne-tău de ce nu te apără?

– Măine va fi anul de când sunt orfană. Pe tata tot mama l-a omorât! Acum, c-ai aflat cum stau lucrurile, rogu-te găzduiește-mă o noapte la tine, că știu că ești neînsurat și singur pe lume.

– Nu pot, zice Veselia, că așa îl chema pe bărbat, nu pot că nu am unde te culca, în toată casa-i un singur pat. Și n-am nici cu ce te acoperi, ca să nu-ți mai spun că vaca mi-i a fata și nu dă lapte, iar găinile năpârlesc pe capete.

Atâta rău, Veselie, se-ntărâtă Fata Morții, nu-ți face griji, că m-oi culca pe laviță, iar de mâncat am luat eu ceva de acasă, într-o trăistuță.

Auzind el vorbele astea, se înduplecă, fiind om bun și cu credință în Cel de Sus, luă fata cu el, și cum ajunseră aprinse lampa, că se lăsase întunericul, și fiecare se așează într-o parte a mesei și ciuguliră ca păsările din puținul din traistă și din ce mai găsiră prin cămară. Apoi se culcară după cum le-a fost înțelesul.

– Noapte bună, Fată!

– Noapte bună, Veselie!

Dar nici nu ațipise gazda bine că se pomeni cu fata lângă el, ca și cum acolo i-ar fi fost locul de când lumea.

Veselia nu zise nici mâlc, se furișă mai către perete și tremura de plăcere. Nici fata nu scoase o vorbă, dar îl cuprinse de după umeri și-l trăgea încet-încet să se întoarcă spre ea.

Cum stăteau ei așa și încercau să-și învingă firile, se pomenesc că bate cineva la fereastră, de se cutremura perdeaua.

– Cine-i acolo? strigă Veselia și cum spuse vorbele astea, și sări peste fată, în mijlocul odăii, iar pe ea o acoperi cu pătura lui, ca și cum ar fi vrut s-o ascundă.

– Cine să fie, Moartea, mă Veselie, eu te cunosc pe tine, dar tu nu m-ai văzut încă! Dă-mi fata înapoi și te las în pace o sută de ani, ca pe bunu-tău!

– Ba să-ți vezi de treabă, Moarte, nu-ți dau nicio fată, numai dacă vrea ea să vină la tine! Eu n-o alung. Lasă-ne să ne odihnim, că și mâine-i o zi!